

Capitolul unu

În ziua de 18 decembrie, chiar înainte de miezul nopții, micul sat pescăresc Westervoe, din Scoția, fu lovit de un vânt de vest. Acesta zgâlțâi bărcile ancorate în port, se avântă șuierând de-a lungul străzii principale, pustie la acea oră, apoi o luă la goană spre vârful dealului printre casele apropiate, trântind porțile curților, suflând funinginea din hornuri înapoi în cămine și învârtind morișca de vânt a bisericii. Își păstră însă puterile pentru ultima casă, cea mai din vârf.

Windy Edge¹ avea trei etaje, și ferestrele sale mici se șteau prin peretele de iederă. Acoperișul său din țiglă roșie de-abia se vedea pe deasupra castanului din fața casei și, cum casa avea mai bine de două sute de ani, părea că iedera era singurul lucru care o împiedica să se dărâme.

În această casă locuiau Archie Stringweed și părinții săi, Jeffrey și Cecille. Camera băiatului se afla la mansardă, iar fereastra îi oferea o perspectivă largă spre acoperișurile satului, departe până la mare – ceea ce însemna că putea auzi și simți întreaga forță a vântului. Iar în acea seară, vântul

¹ Sălașul Vânturilor

părea mai violent ca niciodată. Gemea și șuiera pe sub streșini, alungând somnul băiatului.

Dar, pe când Archie stătea pe întuneric, cu ochii închiși, ascultând cum crengile copacilor băteau în fereastră, își dădu seama că ceva nu era în regulă. Nu fiindcă i-ar fi fost frică de rafalele care ar fi putut să spargă geamul și să-l ia pe sus afară, în întuneric – ceea ce ar fi fost destul de rău –, ci pentru că era sigur că vântul îi vorbea. Și, deși nu putea înțelege ce-i spunea, băiatul era convins că nici n-ar fi vrut să știe.

Și mai era ceva. Credea că vântul îl urmărește. În ultima vreme, acesta apărea de după colțuri și ba îi râdea în față, ba îi sărea în spate și îl trântea la pământ. Iar uneori îl cuprindea pe după umeri și îi țipa în ureche.

Archie se hotărî să-și vâre capul sub plapumă, ca să nu mai audă urgia de afară, când se întâmplă ceva neașteptat. Băiatul ascultă nemișcat. Era liniște. Vântul tăcuse.

Deschise un ochi – care era albastru. Apoi pe celălalt – verde. Printr-o ferestruică făcută în acoperiș, chiar deasupra patului său, Archie văzu că acum cerul nu mai era întunecat și noros, ci devenise senin și strălucea, ca sticla bine șlefuită. Prin fața ochilor lui trecu o stea căzătoare, târându-și coada verde-argintie. Sări din pat, dădu fuga la cealaltă fereastră și trase perdeaua tocmai la timp pentru a o vedea reapărând pe deasupra acoperișului, cu o viteză care o făcea când să se piardă, când să se arate printre crengile castanului. Închise ochii și-și puse o dorință.

– Te rog, te rog, te rog...

Când îi deschise, steaua dispăruse.

Se sprijini cu mâinile de fereastră înghețată, iar răceala ei îl făcu să se cutremure din cap până-n picioare. Suflă puțin aer cald spre geam, pentru a-l aburi, și-și scrisese numele: „Archie“. Mai suflă o dată și începu să-și traseze conturul

feței: un oval perfect. Adăugă două urechi (mai mari decât și le-ar fi dorit), un nas (potrivit) și o gură zâmbitoare (cu buza de sus de aceeași grosime cu cea de jos). Apoi desenă doi ochi migdalați. Pe când își urmărea conturul părului său ciufulit, de culoarea nisipului, zări în reflecția geamului o mișcare. Se întoarse și văzu pâlپând o mică minge de lumină verde, care sălta lângă patul său.

Archie încremeni. Primul lui imbold fu să-și strige părinții, dar, chiar în momentul când acest gând îi trecea prin minte, își dădu seama că, de fapt, ceea ce simțea nu era frică, ci curiozitate. Pur și simplu nu-și putea lua ochii de la acea lumină pâlپătoare. Și se liniști imediat; ceva îi spunea că nu avea de ce să se teamă.

Archie traversă camera, în vârful picioarelor. Mingea de lumină se înalță, făcând cavalerii agățați deasupra patului să se învârtească ușor.

– Ce vrei? îi șopti el.

Mingea pluti spre el, apoi se duse spre ușă.

– Trebuie să ne mișcăm în liniște, spuse el. Mama mea doarme iepurește.

Când deschise ușa, fură întâmpinați de sforăitul tatălui său, care ajungea până la ei tocmai de la primul etaj. Mingea sălta peste umărul lui, lăsând în urmă o dără de lumină verzuie, care îl invita să o urmeze. Archie porni tiptil după ea. Ajuns în holul de la primul etaj, băiatul ezită să se uite spre ușa întredeschisă de la dormitorul părinților. Drumul era liber, așa că se îndreptă spre următorul șir de trepte, care erau mai largi și mărginite de o balustradă groasă din lemn. Mai avea de trecut un obstacol: o treaptă care scârțâia, a treia de jos în sus. Ca să evite să calce pe ea, se prinse de bila de lemn din capătul de sus al scării și-și făcu vânt pe podea, aterizând lângă ceasul cu pendul chiar în momentul

În care acesta începuse să bată ora 12 noaptea. Archie scoase un țipăt scurt și ascuțit. Câteva clipe mai târziu se auzi vocea mamei:

– Archie?

În tonul ei era un amestec de nervozitate și somnolență, care îi făcea vocea să sune de parcă ar fi fost a altcuiva, a unei străine care se furișase în casă câtă vreme el ascultase vântul.

– Tu ești, Archie? mai întrebă ea, iar glasul îngrijorat se apropie mai mult.

Mingea, care până atunci săltase prin fața ceasului, se micșoră până ajunse de mărimea unei mingi de golf și dispăru în cuierul cu umbrele, iar Archie rămase singur în holul întunecat, slab luminat de felinarele de pe stradă.

La capătul scărilor se ivi silueta mamei sale.

– Ce faci aici? îl întrebă ea cu blândețe.

– Păi... venisem să beau niște apă.

– Fugi înapoi în pat, îi șopti ea. Să nu-l trezești pe tata!

Dar tata sforăia atât de tare, încât Archie nu credea că asta ar fi fost o posibilitate de luat în calcul, însă porni, oricum, spre camera lui.

– Noapte bună, mamă, îi spuse el când trecu pe lângă ea, iar femeia întinse o mână și îl mângâie pe creștet.

– Archie?

– Da?

Băiatul o auzi trăgând adânc aer în piept, ca și când s-ar fi pregătit să spună ceva important, dar ea îl luă în brațe și îl strânse atât de tare, încât el îi putu auzi bătăile inimii prin pijamaua cu pătrățele colorate. Cecille slobozi un oftat obosit și o șuviță lungă de păr ondulat alunecă pe fața băiatului, gâdilându-l. Archie simți că îi vine să strănute.

– Ai răcit? îl întrebă ea, fără să-și dea seama că gâdilătura îl făcuse să se cutremure.

– Mă simt bine, mamă, mai fu el în stare să spună, apoi strănută.

– Fugi în pat, la caldura. Știi ce greu respiri când răcești!

Băiatul urcă scările spre mansardă, știind că mama n-avea să miște din loc până ce el nu va fi închis ușa camerei sale. Se întoarse și-o privi. Își ținea mâinile împreunate, în dreptul bărbiei, ca pentru rugăciune, dar Archie știa că era doar un gest pe care îl făcea când era îngrijorată. Iar mama lui era adeseori îngrijorată.

– Noapte bună, îi spuse el în timp ce urca ultimele trepte.

– Somn ușor, îi șopti ea.

Dar somnul era ultimul lucru la care se gândea Archie. Se așeză pe marginea patului, cu ochii larg deschiși. Era tentat să coboare iar scările și să caute mingea de lumină, dar era aproape sigur că mama încă nu adormise, mai ales că bătrânul ceas cu pendul nu terminase de bătut. Așteptă ultimul dingdong, apoi deschide ușor ușa și aruncă o privire pe hol.

În casă era întuneric și liniște – atâta liniște câtă se putea, dacă ne gândim și la sforăitul tatălui său. Băiatul lăsă ușa întredeschisă și se urcă în pat, hotărât să aștepte întoarcerea mingii de lumină. Vântul se pornise din nou și bătea din ce în ce mai tare. Archie auzi pe cineva șoptindu-i numele:

– Aaar-chiee...

Nu suna a glas omenesc și nici despre vreo fantomă nu părea a fi vorba. Dar, când auzi un șuierat ca un hohot de râs, băiatul știu sigur cine era și, de data aceasta, înțelese exact ce i se spunea:

– Vine! Vine! șuieră vântul la fereastra lui.

Archie își trase plapuma peste cap și dispăru în adâncurile călduroase ale patului său. Și acolo rămase, pe jumătate mort de cald și de frică, până ce din șuieratul vântului nu se mai auzi decât un murmur îndepărtat și umbrele începură să pălească. În cele din urmă adormi, fără să își dea seama de prezența mingii, care, așezată pe un colț al pernei, îl veghe până ce primele raze ale dimineții intrară pe fereastră.

Capitolul doi

Era 8.53 când Archie, încă în pijamale, coborî scările. Fu întrerupt dintr-un căscat lung de puternicele bătăi în ușă ale ciocănelului de la intrare. Deschise, și fața zâmbitoare a poștașului răsări de sub tichia țuguiată.

– Neața, Archie! Am de făcut o livrare specială!

Poștașul ridică pachetul să citească adresa, iar mânecele groasei lui jachete roșu cu albastru se freacă de corp. Archie observă un colet mititel.

– Este pentru A. Stringweed, domiciliat în Windy Edge, Westervoe, Scoția. Oare despre cine să fie vorba? îl tachină el.

– Eu sunt! Astăzi este ziua mea!

– Din nou? Dar n-a mai fost și anul trecut?

O rafală de vânt veni în fugă pe cărarea din grădină și încercă să-i zboare poștașului tichia. Aerul rece pișcă picioarele goale ale lui Archie, care își aminti de noaptea trecută și începu să tremure. Dar avea să se gândească mai târziu la asta, pentru că poștașul îi ceruse să semneze de primire în condica de livrări speciale. Tocmai scria litera „A“, când pixul îi fu smuls din mână. Privi în sus și o văzu pe mama lui, care apăruse parcă din pământ, în capotul ei pufos de

culoare albastră, răspândind un ușor parfum de șuncă. Un val de aer cald o urmase din bucătărie, aducând un plăcut miros de ceai și de pâine prăjită. Femeia se uită la el ca și când Archie tocmai ar fi comis o crimă.

– Archie, oftă ea, iar în mării ei ochi căprui se citi îngrijorarea. Nu ai voie să deschizi ușa fără să întrebi întâi cine e! Vântul zdrăngăni cutia de scrisori, iar ea adăugă: Nu se știe niciodată cine stă la pândă pe-afară.

Poștașul nu fu deloc fericit să fie considerat un „pândar“ și, pentru a-și exprima punctul de vedere, tuși ușor.

– Neața, Cecille, spuse el cu răceală.

Cecille nu păru să-l audă. Era foarte preocupată să studieze coletul împachetat în hârtie maro, pe care poștașul i-l întindea. Îl luă, deși nu părea convinsă că voia să-l atingă. Citi scrisul expeditorului și nu putu să-și ascundă dezamăgirea.

– Asta poate să stea foarte bine alături de celelalte, mormăi ea.

– Este un cadou de la unchiul Rufus, nu-i așa? întrebă Archie. Timbrele și ștampila sunt străine. Băiatul ridică privirea. Anul ăsta, pot să-l păstrez? Am împlinit totuși zece ani!

Dar buzele lui Cecille rămaseră pecetluite în timp ce semna în condica de livrări, deschizându-se numai atât cât să-i îngăduie să-i mulțumească poștașului. Și Archie ar fi vrut să mai spună ceva, dar ușa i se închise brusc în față. Ceva mai târziu, câteva plicuri colorate căzură în cutia de scrisori, însoțite de vocea poștașului:

– La mulți ani, Archie!

Dar Archie era deja pe hol, pe urmele mamei sale, urmărind cum trăgea după ea cordonul capotului ei albastru, care aduna praful din covor. Se gândi cum să ceară pachetul învelit în hârtie maro, pe care mama lui îl ducea ținând

măinile întinse mult în față ca pe un lucru urât mirositor. Apoi îi văzu coatele săltând de o parte și de alta a corpului; Cecille se repezi înainte.

– Șunca! strigă femeia și făcu o întoarcere scurtă pe călcăie la dreapta, țâșnind spre bucătărie.

Chiar lângă ușă se afla o masă mare de lemn, îngropată sub un maldăr de ziare vechi, bani mărunți, o șurubelniță, pixuri și creioane, ba chiar și un tub de cremă de mâini. Toate acestea pe lângă vesela folosită de obicei pentru micul dejun. Archie o văzu pe Cecille așezând pachetul deasupra ziarelor și grăbindu-se spre aragaz, de unde ridică tigaia, care sfârâia. Tatăl lui, Jeffrey Stringweed, se afla deja la masă, cu capul sprijinit într-o mână și cu o cană de ceai în cealaltă. Când își văzu fiul, zâmbi strâmb, apoi își înălță capul și zise:

– La mulți ani, fiule!

Jeffrey purta o pijama boțită, cu dungi albe și albastre, și era încălțat cu niște papuci diformi din piele de oaie. Părul lui castaniu semăna cu o grămadă de noduri, iar ochii lui arătau ca două semilune ce se odihneau pe două pungi de piele buhăită. Bărbatul privi spre pachetul așezat deasupra teancului de ziare.

– A venit deja poștașul, Cecille?

– A venit, dragule, iar tu ar fi trebuit să îl aștepti. Cecille se întoarse cu fața spre el și îl privi cu subînțeles. Îți amintești?

Cu greu, Jeffrey își aduse în cele din urmă aminte.

– Oh, da, spuse el și căscă lung. S-ar părea că în dimineața asta nu reușesc să mă trezesc ca lumea. Mă simt de parcă m-aș fi drogat.

Cecille își reluă treaba clătănând din cap dezaprobat. Lui Jeffrey i se întâmpla ceva neobișnuit. Începuse în urmă